

բողոքէր գրաբարի դէմ և իբրև մի նորաւթիւն
անհրաժեշտութիւն ներկայացնելով գրաբարին սեղ-
մէր, իր համար տեղ բացանէր բարձրագոյն դա-
սարաններում։ Մեր կարծիքով քրիստոնաւիան
այդ գերը կը կարողանար կատարել եթէ յօրի-
նողը վիխանակ երկու պաշտօնի ծառայելուն
յարմարեցնելու, միայն մէկին առաջնին ծառայէր։

Գրաբար լեզուի գասաստութիւնը չառ տեղեր
աւանդվում է հին եղանակով։ Եւ դա մկնվում է
աշակերտների հինց այն շրջանում, երբ նրանց
մէջ նոր է զարթնում մայրենի լեզուի ճաշակը,
ընտիր հատւածների ընթերցանութեան փախազը,
քաղցր։ Փոխանակ այդ ճաշակը զարգացնելու,
փոխանակ այդ քաղցրն, փափագին բաւականու-
թիւն տալու մատուցանում են տաղաւորէ ո-
ճով աւանդվող գրաբարը։ Մենք գրաբարի խ-
առառ վերջնելու մասին չենք խօսում ամեննեին,
այլ բողոքում ենք դասաւութեան եղանակի
դէմ, բողոքում ենք նրա խլած ահազին ժամանա-
կի դէմ։ Բողոքում ենք, որովհետև դա ընդհանուր
տաղաւորթիւն պատճառելով նորաբարզ ընթեր-
ցաների աշխայժմն, ովուն, կանգնեցնաւմ է մայ-
րենի լեզուի առաջազնացութիւնը, արգելում է
մայրենի լեզուվ զարգացուցիչ թէ գեղարուես-
տական չէնքի և թէ բուն բովանդակութեան կող-
մից յօդուածների՝ ընթերցմանը դասաւան մէջ,
ուսուցչի ղեկավարութեամբ։ Շատ զարտցներում
մինչև անգամ գրաբարը բոլորովին այլ ուսուցիչ
է աւանդում և աշխարհաբարի համն էլ է վերա-
նում բարձրագոյն դասարաններում։ Այս բանն ա-
ռաւել անտանելի է համանաւանդ մեր օրիորդա-
կան դպրոցներում։ (Կը շարունակվի)

ՆԵՐՔԻՆ ՀՈՒԲԵՐ

Դէրբէնդից մեղ զրում են, որ այստեղ երես
խաների մէջ տարածվել է կարմրուկ հիւան-
դութիւնը և մի ուրիշ հիւանդութիւն ել որ
հարխնք է անուանվում: Այս վելջմնովը հասա-
կաւոր մարդիկ ևս հիւանդանում են: Հիւանդների
ջերմութեան աստիճանը համում է մինչև 41° ,
բայց, բարեխաղղաբար, երկու հիւանդութիւններն
էլ շատ քիչ զո՞ւ են տանում: Բժշկի կողմից բադ-
դաւոր է Դէրբէնդը, որովհետեւ այստեղ լաւ բը-
ժշկներ են գտնվում:

Նոյն տեղից մեզ հաղորդում ենք: «Գիշրինսկի
այգետէրերը խաղողից ու գինուց բաւականին օ-
գուտ ունեցան: Այս տարի երեսուն հազար պու-
դից ամելի խաղող է արտահանվել այստեղից իւ-
րաքանչյուր պուզը 1 ր. 20—50 կոտ. արժողու-
թեամբ. գինիներն էլ շատ լաւ գնով են ծախսել:
Խաղողի այգիների մեծ մասը հայերին է պատկա-
նում, և մի քանի տարի է արդէն, որ սկսել են
նոր այգիներ ևս տնկել: Ապագան շատ մեծ հար-
տութիւն է խոստանում այստեղի հայերին: Հայե-
րը այստեղ սպիրտի երկու գործարաններ ունեն,
որոնցից լաւ օգուտ են ստանում»:

Դիլէջանից մեզ գրում են հետևեալը. «Ղազախի հայ հասարակութիւնների ներկայացուցիչները,

կեանք է: Եւ վերջապէս, ես ամեննեին տուղծլած չեմ
այդպիսի կեանքի համար... Ո՞հ, առաջ որպէս յիմար
էր նա: Գեռ. Նորելումն նա հրաժարվեցաւ մի
փառաւոր ամուսնութիւնից. նրան առաջարկում
էին մի գեղեցիկ, ջահիլ կրէօլ ^{*)} աղջիկ ահա-
գին օժիտով իսկ նա, անխելքը, մերժեց, ասելով
որ հակումն չէ զգում դէսի ընտանեկան կեանքը
որ նրա իդէալը ազատութիւնը և անկախութիւնն
է... Իսկ այժմ նա զրկեց իրան թէ ասրելու մի
ջոշներից, թէ ազատութիւնից, և ինչի համար...

Փիլապոոր նստած էր բազկաթոռի վրա և տըր
առում նայում էր իր շարջը: Խրազանչուր չնշն
առարկայ, խրաքանչիւր կարսախիք, խրաքանչիւր
զիրք—այժմ նրան չափազանց թանգապին էին ե-
րեւում, մինչև անդամ անհրաժեշտ նրա երջանկու-
թեան՝ համար: Նա տեղից վերկացաւ և մկուեց-
ընտրել այն առարկաները, որ նա կամենում էր
իր հետ վերցնել, բայց մի ակնթարթից յետոյ նա
ստիպված էր թողնել այդ գիտաւորութիւնը: Ե-
թէ նա մի չնշն իր անգամ վերցնէր սեղանից
ծառան կարող էր կորսուտը նկատել, և այն ժա-
նակ խօսակցութիւններ կը մկավէին, կատկած կը
յայտնէիր, և ով գլուէ, նրա ուղերութիւնը գալա-
նիքը կիմացվէր այդպիսի դատարկ բաներից...

*) Կրէ օլ իսպանական բառ է. այսպէս են
անուանվում կովկասեան ցեղին պատկանող մար-
դիկ, որոնք ծնվել են Ամերիկայում:

նեղական գործակառարի նախագահութեամբ, կա-
ացը ին խաղաղական վճիռ, որով ընսորեցին միա-
այն հաւանականութեամբ Սկզբար գիտվի բնակիչ գրն-
առապետ պ. Յովհաննէս Վարշամեանցին պատգա-
ռաւոր Պաղակի հայ համայնքի, մարտի 24-ին
Ծիփլիստում կաթողիկոսի ընսորութեան համար
պատգամաւոր ընտրելու: Ժողովադրութեան առանց
այցառութեան, ցանկանում է Ներսէս պատրիար-
քին պատմած տեսմենի հարապահուական աթուր
նա

ՎԱՂԱՐՇԱՊԱՏԻՑ մնաց զրում են հետեւեալը։
Ձեր № 14 թերթում տալված Շուշու նսամակի
մէջ յիշված իշխան կառավարչապետի կարգադր-
ութիւնները շատ ուրախացրին մեղ և մի միտք
հնեցրին մեր մէջ, այս է մի ինդրավիր պատ-
ասակը և ուղարկել իշխան Դօնդուկովկօրսակօ-
վին, որ Շուշու գտաւովն տուած կանոնազրու-
թիւնը տարածէ և մեր նահանգում, որովհեան
ըստանի նահանգում, մանաւանդ մեր Վաղարշա-
պատ գիւղում տարին մօսաւորապէս 50 չարա-
գործութիւններ են պատահում. մարդ սպանել,
ոտն կտրել խոտի կամ ցորենի դէմեր այրել,
այցիններ արմատավիլ անել և այն սովորական
բաններ են։ Սրիկանները այնքան համարձակութիւն
են առել և լրբացել են, որ զիշերները ուրիշ
տունն են քանդում, իսկ ցերեկները զառնայ տօնե-
լով քէֆ են անում փողոցներում և փինիոննե-
րում։

Մեղ զբում են ԳԵՐԲԻՆԴԻՑ. «Ա-
ցեալ յաւնվար ամսին այստեղ եղանակը կատա-
րեալ գալիսանային էր, խոկ այժմ ահա մի քանի ծ

կատորութեան մթեզները չառ էժան և առաստ. օրինակի համար, ամենալաւ ալիսը ծախվում է պուզը մի բուքը, լաւ իւղը 11 ր., շաբարը 8 ր. 60 կօպէկը լաւ ոչխարի մսի ֆունտը 8 կ., մէկ սայլ փայտը արժէ 80 հ.: Առեանուրի գրութիւնը թոյլ է. անցիալ տարվայ առեարի այսպիսի թոյլ դրութիւնը մի քանի լվաճառականների մանակութեան պատճառ դարձա»:

Ճմեռը շատ լաւ էր անցնում, այսպէս որ մինչև նա
առջև մեկ ենակ անողաբարձր էր ենակ կ 10—15 սո-

վայ մէջ բոլըսովին հալվեց, վերջացաւ թէ մօտ
դաշտերում և թէ մերձակայ անտառապատ լեռ-
ներում. եղանակն էլ շատ հանդարտ և տաք էր.
բայց յունավարի 29-ից սկսած մինչեւ վճարվարի
2-ը, այսինքն 5 օր շարունակ զիշեր ցերենի ձիւն
եկաւ, որի բարձրութիւնը հասու 1 արշին 4 վեր-
չօլիս: Տեղայլված առում են, որ այսպիսի շատ ձիւն
երբէք չեն տեսել այսօնութ: Զը նայելով, որ այս-
քան ձիւն եկաւ և դեռ այսօր էլ կամաց կոմաց
դալլս է, սակայն եղանակը մեղմ և հանդարտ է»:

սպարակութեան մնծամանութեան ցանկութիւնն է կաթողիստական գահի վրա բազմած տեսնել Ներսէս պատրիարքին կամ Խրիմնան հայրիկին:

Արքեմին, նոր զրկանկք։ Փիլապոսը երբեք չէր կարծում, որ անջատումը այն առարկաներից, որ լուսոց ինքնի վեռ նորենումն ոչինչ նշանակութիւն չէր տալիս, —կարող է տիտուր տպաւորութիւն գործել իր վրա։ Փիլապոսը չէր կամենում խոսափանել, բայց նրա համար անտանելի ծանր էր ըդգալ, որ նա այլ ևս իր բնակարանի տէրը չէ արդէն, որ իր գործածութեան համար գնված խրաժանչւր աւարկան այժմ կազմում է ժառանդութեան մի մասը և որ նրա տպականները իրանց կողոպաված կը համարեն, եթէ նա հետը կը տանի իր սիրած առարկաներից որ և է մի բան Վառարանի վրա դրված էր նրա ծոցի ժամացոյցը ուսկէ շղթայով և գեղեցիկ զարդարանքներով։ Հագնվելիս նա մոռացու ժամացոյցը ծոցը գնել ի հարկէ, ժառան տեսաւ այդ, և այժմ, եթէ Փիլապոսը կը վերցնի ժամացոյցը, նա կը պատմէ, որ ժամացոյցը ով որ զորդացել է... քննութիւն կը ուկալի, հարցու. փորձեր կը վնայն... Ոչ, ովէտք է հրաժարվել այդ ժամացոյցը ովաճապանելու ցամկութիւնից, ովէտք է յիշել որ նիզն մեռած է և որ այսուեղ զամփած ամին բան օտարինն է։ Այն ինչ Փիլապոսը հաւատացած էր, որ այդ ժամացոյցը իր ազգականներից ոչ ոքին սաժին չի մնանի. ծառան կը հրատառուի և ին

Համար կը վերցնի նրան, ծիծաղելով պարոնի յի-
մառութեան վրա:

Ալիքանից մեզ գրում են հետևեալը. «Գլու-
ի հասարակութիւնը սկսել է շատ եռանդով բժիշկ
ճել: Այս օրերս վերսիշեալ հասարակութիւնը կայ:
ով գումարնեց դպրոցում և եօթն անձերից թուման
կացած հաշուատեսներ ընտրեց, իրաւունք տա-
նրանց, երդվելոց յետոյ, ստուգել և պարզել
ունարանի, եկեղեցու և հասարակալյան հա-
մերը, որոնք մի քանի տարի մնացել են խառ-
փովթ գրութեան մէջ, և այդ պատճառով էլ
ոյիշեալ հիմնարկութիւնների արդինքը պա-
տել է: Այդ հաշուատեսների պարտականութիւնն
ործը կարգի բերել և վերջ տալ անկարգ հա-
ներին: Յոյս ունենք, որ յարգելի հաշուատեսնե-
րաբեխղճաբար կը վարեն իրանց ստանձնած
շտօնը, միանդամայն վերջ տալով կատարկաղ
ծումներն և կորուստներին, որովհետև թէ
այցը և թէ հասարակական միւս հիմնարկու-
նները գոյութիւն կարող են ունենալ բարե-
ապ հաշուապահութեան օգնութեամբ»:

Եկբանի մեջ գրում են, որ այս օրեւոք
անդի թիւքաց բազարում երկու թուքը մի
արակ բանի համար միմեռնց հետ վիճելիս,
անցից մէկը մերկացնում է դաշոյնը և խփում
ը հակառակորդի զվիթն. մարգասպանը մի
գամ խփելով չէ բաւականանում, այլ դաշոյնը
չը կոխում է փարզ, այնպէս որ վիրաւորվածը
ն բայէն մեռնում է Յանցաւորին կալանաւո-
մ են:

Այս տեղից մեզ հաղորդում են, որ այս օրերս
թուրք աւազակ օր ցերեկով մտնում է մի հայ
ախտավաճառի խանութը և տեսնելով, որ

ամեների արկղը, որ ստորաբար «գախլ» է անուշ-
վում, և անյայտանում: Խանութիւն տէրը շուտով
ուղարկած է և աւեմնելով որ արկղը իր տե-
մը չէ, հարցնում է հարիսաններից: Հարիսաննե-
առաւմ են, թէ այս բօպէխս մէկ թուրք դուրս
աւ ձեր խանութից և փէջլ տակը մի բան բըս-
ծ տանում էր: Խսկոյն խանութատէրը մի քա-
ռէիշ մարդկանց հետ վագելով հասնում են
զին, բանում են և ոստիկանութեանը յանձնում,
ո կալանաւորում է: Այսպիսի մանր գողութիւն-
ո շատ յաճախ են պատահում Դէրբէնդում:

Թիֆլիսի Զուղուրեկթ թաղի մի բնակիչ խնդրամ է մնաց տպել հետևեալը. «Նորերումս լրագիրում լուրեր տալիքացան, որ իրը թէ քաղաքիս լուրաբար և Զուղուրեկթ թաղերում տարածված ողիկ հիւսնգութեան վրա ուշաբրութիւն դարձու և չը կտրածներին ծաղմկ պատահատելու մար շրջում են վերոյիշեալ թաղերում քաղաքին բժիշները իրամց օգնական Փէլզէնների տա: Հաւաքաբարի վերաբերութեամբ թէ որքան ոյց են այդ լուրերը՝ չը զիտեմ, իսկ Զուղուրեկթ վերաբերութեամբ բոլորումին սուտ են: Զու-

Հպէտ և տեղիս պօլիցիակամն սկաշաօնեաները կաց երկրորդ անգամն է, որ ման են գալիս ամ-ըջ թաղը և զրում են այդ ցաւով հիւանդացող-

Ժամանակը աննվատելի կերպով թռչում էր, և նիւթապար երկիւղով մտածում էր, որ մինչև երթուղարքի տպնորդնելը կէս ժամից աւելի մնում. որպէս զի չուշանան և գնացքին հառն, պէտք էր շատապել: Նա մօտեցաւ հայելին իշեց, որ ամենից զմասորը գեռ ևս կատար- ած չէ. մօրուքը ածիլված չէր...
Փիլիպափոսի ձեռքերը երկիւղով դողում էին և դրալ ախտուր զգացմանքից թռչանում էր, երբ և հասկացաւ, որ վճռողական բօղէն համել է: Ա ինքն պէտք է այլանդակէր իրան, զրկելով իր մէջը ամենալաւ զարդարանքից, —երկար, մնալաք- մնման, չըեղ զսնդուքներով ոլորտող մօրուքից, որը նիսպէս սիրում էին փայտայել և մաքրել ամե- ռնդրաշալի կամացքը... Մի քանի վայրինան նա ատանլում էր, յիշելով այն գոլասանքները, որ ափում էին նրա վրա նրա մօրուքի պատճառով՝ նընչացք և ամսօրսք պատճանիների այն նա- աննձու հայեացքները, որոնք չին ներում նրան առ յաջողութիւնները... և յանկարծ, պէտք է դրուքից զրկեն... Ո՞ւ, ինչի՞ խօսք տուեց նա ապաէլինացին, ինչի՞ հագատակիւցան. Նրա կապ- ունիներին... Ասենք թէ, նա իր զոհաբերութեան ամար արժանաւոր պարզե կը ստուայ, բայց չէ այնպէս ևս կարելի էր համել նրան...
Սուր մկրատով զմնուղոված, Փիլիպափու ձեռք- իսցըրեց մօրուքին և նրա մնալաքամնան խծու-

իմ ու ազգամտնները, խոստանալով, որ
կը գայ, բայց թիշկ այնուամենայնիւ չը
հա մօտ ամիո ու կէս է, որ Գուղուրէ-
տարածված է այդ անգութ հիւանդութիւնը
ու կներից ոկտեալ մինչև 15 տարեկան պա-
երը քաղաքաթիւ գոհեր է տանում: Ումանգ
ատվելով այդ հիւանդութեան ճանկերից,
մ են կամ տեսողութեան կամ լողութեան
աններից: Հրափրամ ենք քաղաքային ըս-
տի ուշադրութիւնը այդ կորստարեր հիւան-
ան վրա:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ՊԱՐՍԿԱՍՏԱՆԻՑ

Քանարագեազ, վետրվարի 1-ին
եալ 83 թ. «Մշակի» համարներում եղիու
յ դրվեցաւ Քանարագեազում նոր հիմնալա
յրալիքական ընկերութեան» մասին, և մեր
իններին առաջարկվեց մասնակցելու ընկե-
ան իրանց նիւթական նուէրներով: Սակայն
սրտի պէտք է խոստովանվել, որ այդ ա-
լորտիթիւնը միւս հայաբնակ քաղաքներում
դանք չը դուռ հայ բարերարների սրտում,
մամուկն անգամ լուռթիւն պահպանեց և
ո չը կարդաց, չը խրախուսեց ամբոխին
ո մեր այս սկսած շահաւէտ գործին, որպե-
յն կարելի է թեթեացնել պարսկահայերի
իշտոր վիճակը, որին այսօր ենթարկված են
Պարսկաստանի խորդերում: Միսիօնարնե-
րութէն վաղուց բուն են դրած հայաբնակ
րում, քաղաքներում, և միամիտ, աղքաս
լուրդին մոլորեցնում են, նրան հեռացնում են
բրազատ եկեղեցուց. բայց մենք այդ ամենին
առեւ ենք և ոչինչ փոյթ չենք տանում այդ
կործան չարեաց առաջն առնելու: Բայց մեր
առեցնում մամուլի անտարերութիւնը դէպէ
նալիք ընկ., որի բուն նորատակն է ապա-
մ տարածել ասում, զիտութիւն պարսկահայեր
Մենք, չնորհւ մի քանի ազգասէրների, շա-
կում ենք մեր սկսած դործը յառաջ տանել
ով ենք, որ մի օր մեր հայրենուակիցք ևս ձեռք
տուած մեղ հետ կաշխատեն այս մանուկ
ութիւնը հասցնել այն ցանկացեալ վիճակին
կարօտ են պարսկահայերը: Մինչև այժմ ընկ
մերի գլխաւոր ջանքերից մէկն է եղե
զրել ընդարձակ կամոնագրութիւն և առաջա-
պարակց կառավարութեան հաստատելու
մեռ մեզ չէ յաջորդի այլ և այլ մեզնից ան-
պատճառներով:

Հայում, ուր միմնայն կամ մի քանի հայեր արող են յառաջացնել ազգի համար։ Այս դժու է, մենք ևս խոստովանվում ենք, ու իսկ մի մանշան տեղաւմ, ինչպէս է Քանա ապը, մենք անկարող ենք համսել մեր ցան ծ նալատակին։ Բայց պէտք է զփուենալ, ու գործունէութիւնը կը վմի Քանարագեազու կանոնագրութեան խմբագրելը և հաստատելը

Ենկան նրա կրծքի վրա: Արտասուզներ թափ
ն սիրահարվածի աշքերից, երբ նա տեսաւ հայ
էջ իր գեմքի անդրադարձումն: Ճանաչվելու
տեսակ վասնով կորաւ անհետք, գեղեցիկ
ն երխասարդից, Փելիպպոսը դարձա
այլանդակ տղամարդ, դէմքի անկիմաւու
ով. այժմ՝ կատարելապէս ոչնչի բան չէր յ
ում նրա մէջ, որ նա սէզօնի առիւծն է, զ

Այս, այժմ ես խալապէս մնուայ... մնուայ
ված եմ կեանքի ամեն ախորժելի բաներ
ու, խորին հառաջանքով արտասանեց Փիլիս
, սարսափով զիտելով իր գէմքը: - Բայ
պէտք է անեմ եա, եթէ, ի լրումն բոլ
ողբութիւնների, Սարսէլինան զգուանիք կ
դէսի ինձ... Դա շատ հնարաւոր և բնակո
ւա այնպէս աղնիւ ճաշակ ունի, նու այնպէ
առած է: Սակայն, ինչու եմ ես նատա
- նա, — Ժամանակ է, ժամանակ... նաև
ած են և մետ ուսմեն անհնառն է...

ողովելով խուզած մաղերը, Փիլապոսը մե
արութեան մէջ ընկաւ, թէ ինչ աէտք է ա
դրանց հետ: Թողնել սեղանի վրա—ամհան
է, այրել—նոյնաէս. որպէս այս, նոյնաէս
ո յայտնի ցուցմոնքներ է տալիս, որ ինք
արանում եղել է... վերջապէս, Փիլիպոս
ց հաւաքել բոլոր մաղերը և թզթի մէջ փա

